

4. scéna

Princezna je v jeskyni, kam ji pozvala saň, a skrývá se tam před princem. Musí se vymyslet, jak se přejde ke stínohře. A zřejmě saň musí na konci svého výstupu připomenout, že v jeskyni lze vidět stíny.

Všechno je stínohra! Takže velmi výrazná, přehnaná gesta, která budou dobře vidět. Stát především z profilu. Hodně mávat rukama a nohama, popocházet si. Doprovázet každou větu gesty. No těžké to bude.

Princezna vbloudí za plentu, patrně zleva. Rozhlíží se semo tamo, je ztracená. Melduje si pro sebe.

P: Co si teď počnu? Saň mi poradila nespolehlivou metodu, která ani u ní samotné nefunguje. Jóóó, prý filosofie ...!

Najednou kde se vzala tu se vzala zjeví se sudička. Velmi sympatická a hodná, shovívavá a ochotná pomoci. Příkrade se zprava za plentu, klaní se.

Sudička: Buď zdráva princezno!

P: mává Taky buď zdráva, babičko, ty mě znáš? *přiblíží se* Ty jsi ale hezká babička – kdo jsi?

S: Ptáš se, kdo jsem? *otočí se k princezně zády, popojde si doprava, gestikuluje zdviženým ukazovákem* To je taky dobrá otázka. Ale - copak ty si na mě *prudce se otočí* NEVZPOMÍNÁŠ?

P: *s pukrletem* Odpusť, babičko, nevzpomínám.

S: *mává rukou* Dobrá, dobrá. Ostatně není divu, byla jsi ještě malá – *ukazuje zhruba její výšku* – a sotva jsi viděla – *ukazuje si na oči* –, když jsme se setkaly.

P: *jako by si vzpomněla, vypne se s vítězoslavně vzepjatou rukou* Aha, ty jsi – ... *opět se schoulí* promiň, nevzpomínám si.

S: Já jsem sudička, *výrazně kýve hlavou* ta hodná sudička.

P: *překvapeně se odtáhne* Vážně?

S: *ukáže na princeznu* I tobě jsem se svými sestrami určila osud...

P: *nasadí myslitelskou pózu* Takže –

S: *Rozhodně, ale shovívavě princeznu zarazí.* – Na metafyzické disputace o svobodné vůli teď není vhodná chvíle. Teď jsem tě jen přišla utěšit, protože jsi smutná.

P: *sklesle* Ano jsem, protože –

S: *rukou ji zastaví* Já vím, já vím. Právě proto přicházím, abych ti sdělila tvůj osud – *princezna se nadechne k další námitce, proto sudička umlčí princeznu gestem.*

P: *sedne si na bobek* Tak já už mlčím. Rychle mi prozrad' to osudové tajemství.

S: *přejde si k ní, položí ji ruce na ramena* Hodná holka, hodná. Vlastně víš, sama z toho nejsem úplně moudrá. Poslouchej!

Z pravé strany se připlíží další stín. Je to stín zlovolné sudičky, natahuje k princezně prsty, osudově lomí rukama.

S: Nejprve přišla k tvé kolíbce má mladší sestra (jmenuje se Odkud přicházíme) a řekla: *krákavým, zlověstným hlasem* „Budeš celý život nešťastná, protože budeš hledat to, co na celém světě není k nalezení.“ Víš, princezno, ona není zlá, jen měla těžké dětství, a proto je teď taková nepřejícná...

Přepojde si k pravému stínu.

Pak byla řada na mě, na Kdo jsme. Abych to napravila, řekla jsem: *starostlivě, dobromyslně* „Budeš dlouho hledat, ale nakonec najdeš pravého prince.“

P: *radostně, nadšeně vyskočí utíká za sudičkou* Juuuu, zlatá babičko, mám tě za to tolik ráda. Dě– políbí ji ku– opět pusa ju! Pusa

S: *spokojeně* Umíš být vděčná, to je pěkná vlastnost, pěkná. Ale ještě se neraduj!

Zprava se majestátně přiblíží další stín, zaujme osudovou pózu

Pak totiž přišla nejstarší sestra Kam směřujeme (u nás sudiček totiž má nejstarší poslední slovo, víš?) a pronesla: *chladným, osudovým hlasem* „Nepoznáš trápení s mužem.“

P: Tak to je také hodná, poděkuj jí za mě!

Všechny tři sudičky se tímto synchronizují, dělají stejné pohyby.

S: *ťuká si na čelo* Holka, holka, musíš trochu přemýšlet! *mává rukou, dává důraz svým slovům* Přece platí, že když se žena vdá, tak pozná trápení s mužem.

P: *pokrčí rameny* No to ano.

S: *pokračuje v didaktickém mávání rukou* Takže když nepoznáš trápení s mužem, tak se prostě nevadáš. *připojuje druhou ruku v lamentu* Ale přitom budeš dlouho nešťastně hledat a nakonec najdeš pravého prince. *dává ruce v bok* Všechny sudby se totiž musí splnit. *rychle ukáže na princeznu* Nevidíš v tom aporii?

P: *kroutí hlavou* A tím jsi mě chtěla utěšit?

S: *omluvně se chytne za hlavu, nahrbí se, lamentuje* Vidiš, nudím tě dlouhými řečmi a na to nejdůležitější bych málem zapomněla, bába stará. *zvedne ukazovák* Poslyš, týká se to poznání pravého prince.

P: Babičko, ty víš – ?

S: *pokyne prstem* Pojď' blíž. *ovšem jsou to stíny, kdo jde blíž, obklopí princeznu* Když jsi poprvé uviděla a uslyšela ty tvé tři nápadníky (kteří sem utíkají před saní), hned jsi poznala,

že žádný z nich není pravým princem.

P: *vymaní se stínům, popojde si stranou, asi víc vpravo* No ano, ale to přece –

S: *stíny teď splynou v jeden stín, popř. druhé dva stíny zmizí.* To přece znamená, že už jsi musela pravého prince nějak znát, když vědělas, kdo pravý princ není.

P: Ale já – vlastně asi máš pravdu...

S: *chytne Princeznu za ramena a s replikou ji jemně vymanévruje až k okraji plátna, ukazuje jí cestu.* Tedy jsi jej už někdy dávno poznala – a teď stačí, když si VZPOMENEŠ na toto poznání. A teď musím zmizet, aby mě neviděly ty stíny pravého prince! *odejde.*

P: Poznala? VZPOMENU? Ale kdy a kde poznala? To nedává smysl. A jak si mám vzpomenout, když nevím na co? Ale vůbec, jak najdu cestu z temné jeskyně? Jé, támhle je světlo.

Odejde pryč.

Za plátno vběhnou udýchání princové.

P2: Ne- neběží za námi?

P1: Neboj se, schválně jsme vlezli do jeskyně, aby nás nenašla. *Vztekle.* No, taky jsem si v té tmě potřhal plášť od Vuittona a v botech od Blahnika mám mokrý sajrajt.

P3: A to sme dobře udělali, šak tady se už schovávali aj jiní princové – eště tu sou jejich šaty a kosti. Hehehe, tady přečkáme, než saň zase zaleze do té své jeskyně.

P1: To je pravda, do té její jeskyně, hahaha!

P2: hahaha!

Po chvílce zábavy, když pochopí.

P2: *zděšeně* Do její jeskyně *stínová gestikulace, že tohle je její jeskyně* – rychle pryč!